

Ze zeiden: 'Doe uw schoenen aan.' Het betekende dat je moest vluchten. Ik kon mijn schoenen niet aan doen. Ik wist niet hoe je dat deed. Ik had geen zin om te vluchten. Ik wou blijven. Ik wil altijd blijven waar ik ben.

Ze zeiden: 'Wat heeft hij te klagen over ons? Hij heeft altijd goede schoenen gehad. Bottines.' Ze hebben mijn voeten gevormd. Winter en zomer bottines. In de sneeuw, op het hete strand. (Nu heeft hij de schoonste voeten die er zijn.)

'Wel, meneer, ik moet zeggen, ge hebt schone voeten.'

'Ik heb altijd bottines gedragen, Madame. Als kind, in het leger, altijd. Verstaat ge mij?' (Roep zo eens niet!)

'Ge moet daar niet voor schreien. Ge zijt al zo oud.'

Ze zeiden: 'Waarom doet ge uw schoenen niet uit? Waarom loopt ge niet barrevoets? Iedereen loopt hier barrevoets. Waarom draagt ge geen sandalen? In sandalen kunt ge barrevoets lopen.'

Niet willen.

We wandelden langs de Leie. Ik vroeg of het haar zou storen als ik mijn schoenen zou uit doen en op mijn kousen lopen.

'Waarom zou het me storen?' zei ze.

'Het zijn een paar stevige schoenen,' zei ik, 'die me alleen maar hinderen.'

'Waarom draag je ze dan?'

Ik trok de schoenen uit en gooide ze in de Leie.

'Je gooit je schoenen in de Leie!' zei ze.

Ik stapte een schoenwinkel binnen en vroeg een paar schoenen.

'Een paar van deze schoenen,' zei ik, naar mijn schoenen wijzend.

'Deze schoenen?'

'Exact dezelfde schoenen,' zei ik. 'Ik heb ze hier gekocht.'

'Dat zal niet bestaan,' zei de verkoopster.

'Nieuwe, maar dezelfde,' zei ik.

'Wij verkopen geen oude schoenen,' zei ze.

'Dezelfde,' zei ik. 'Maar nieuwe.'

'Wij verkopen nooit dezelfde schoenen,' zei ze.

Jaren later bezocht ik een tentoonstelling van schoenen.

Ik kon mijn ogen niet geloven.